

Hồi 40

Nghìn Dặm Tìm Ngư

Nhất Thốc Dã Tẩu dùng tay hữu điểm vào mạch huyết ở lưng của Tử Lăng liên tiếp mười mấy lần, rồi mới ngưng tay, thở phào một hơi dài thốt:

- Lão phu đã điểm vào Ngũ Âm Tuyệt Mạch của Văn thiếu hiệp, làm cho mạch huyết ở ngũ phủ lực tạm tạm thời đình chỉ hoạt động, mục đích là giữ cho một điểm chân khí trong nội tâm còn tồn tại lâu dài, điểm chơn khí không tan, con người sẽ được kéo dài sự sống, nhưng trừ phi... có Vạn Niên Kim Lý ra, kỳ dư không còn được lực nào có thể giải cứu sinh mạng của cậu ấy được nữa.

Giang Thu Lăng bắn khoắn gạn hỏi:

- Với biện pháp điểm huyết ấy, chàng có thể duy trì được bao lâu nữa... hử lão bá?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Theo công lực tiềm tàng nơi nội tạng của Văn thiếu hiệp, chỉ trong vòng nửa tháng, lão xem chưa đến nỗi nào, nhưng... quá thời gian ấy, thì không thể đoán chắc được.

Thiếu nữ vội vàng quỳ xuống trước mặt lão già bái biệt một lạy giã từ:

- Đại ân đại đức của lão bá, sẽ có ngày tiện nữ tìm phương báo đáp.

Nói xong không trừ trừ một phút, nàng vội xốc Tử Lăng lên vai, rồi cất bước lên đường.

Lão già buông tiếng thở dài, định mở miệng dặn dò vài câu. Nhưng sau phút suy nghĩ, lão lại ngưng bật, mắt nhìn theo bóng thiếu nữ, mang trên vai người yêu đang nhiễm độc nặng, dần bước trên con đường thiên lý gập ghềnh cố mong tìm một vật hy hữu trên tận đỉnh của dãy Ngoại Hoàng Sơn, lòng lão băng khuâng se lại, nhưng sức lão còn làm được những gì để trợ giúp cho nàng?

Cổ đề nên sự ái ngại lo âu đang dâng lên trong cõi lòng của lão, khẽ rún nhẹ đôi vai lão nhắm theo hướng đi của Giang Thu Lăng, dùng thuật khinh công bay biến.

oOo

Mười lăm hôm sau...

Trên con đường dốc núi cheo leo của dãy núi Ngoại Hoang Sơn, có một thiếu nữ mang trên vai một gã thanh niên đang hôn mê bất tỉnh, hướng về ngọn Hạng Vân Phong thẳng tiến.

Thiếu nữ ấy chính là Giang Thu Lăng, với thân hình tiều tụy bất kham, sau hơn nửa tháng dày sương, dạn gió. Nàng rất có thể mượn một cỗ xe ngựa để đỡ chân, nhưng nàng còn e dùng xe, phải đi theo quan lộ, sẽ mất biết bao là thời gian quý báu. Thêm vào đấy, mang trên vai một gã thanh niên đang mê man trầm trọng sẽ gây chú ý cho khách qua đường, nàng đành xa lánh cả những chỗ đông người, thị thành và đại lộ, toàn chọn những nơi hoang vắng và không quản khó nhọc, cố lướt bụi băng rừng, để mong sớm tới mục tiêu đã định.

Thân thể nàng quá nhọc rồi, tứ chi mỗi một vô cùng, nhưng nàng không thể để Tử Lăng xuống quá lâu để nghỉ ngơi cho lại sức.

Vì thời hạn mười lăm hôm đã hết rồi, mạng sống của chàng chỉ còn như chỉ mảnh treo chuông. Nàng cố gắng trèo lên, mặc dù hiện giờ cơ thể nàng đã rời mệt nhọc.

Không! Không! Nàng phải tiến lên! Trên cõi trần này, chỉ có Tử Lăng là nguồn an ủi duy nhất của đời nàng! Chẳng may chàng có mệnh hệ nào, cuộc sống của nàng sẽ trở nên vô vị.

Nàng tạm ngưng lại để lấy hơi, rồi lại tiếp tục dẫn bước.

Theo lời chỉ dẫn của một nhà thợ săn, là sau khi vượt qua ba ngọn núi nhỏ, có thể nom thấy một ngọn sơn phong, cao vút tận mây xanh thì đấy là Hạng Vân Phong.

Còn việc trên ấy có tòa Thất Xảo Thiên Viện hay không, chẳng có người nào hiểu thấu được, vì chưa có ai đi đến đấy bao giờ.

Sau hơn một buổi trời khổ nhọc, Giang Thu Lăng đã vượt qua được ba ngọn sơn phong. Quả nhiên trước mặt nàng, đỉnh Hạng Vân Phong lồ lộ hiện ra.

Lời đồn quả không sai, Hạng Vân Phong quả thực cực kỳ cheo leo hiểm trở, ngược mắt dòm lên, chỉ toàn là vách đá sừng sững, ghenh đá chập chồng, không một sơn đạo, cũng không có một lối đi lên.

Thấy ngọn núi quá cao, sức mình đã kiệt, từ chỗ nàng đứng hiện giờ, trèo lên tới đỉnh phải phí rất nhiều thời gian và sức lực, nàng bắt giác thở dài...

Hỡi ơi! Sau bao ngày gian khổ, khí lực của nàng cơ hồ tiêu tan mất hết.

Thiếu nữ bất giác ngồi phịch xuống bên vệ đường, tay ôm mặt khóc nức nở, rồi bất giác nàng dần dần chìm vào trong cõi hôn mê.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, vầng thái dương đã chìm dần sau dãy núi xa, đưa những ánh sáng yếu ớt rơi xuống dãy thung lũng hoang vu trước mặt, ngọn thu phong quét nhẹ cành lá nghe xào xạc gọi cho lũ khách một niềm băng khuâng vô tả.

Sau một thời gian chìm vào cõi hôn mê, bỗng nhiên một ngọn gió núi lạnh buốt xương, quét mạnh vào mặt Giang Thu Lăng, kéo nàng từ giấc mê hồi tỉnh lại. Khẽ dụi đôi mắt ngáy ngủ, nàng giật mình xem lại Tử Lăng, cả mừng, tình trạng của chàng vẫn như cũ, không thay đổi mấy.

Sau một giấc ngủ gật gượng gạo, nàng cảm thấy tinh thần sáng khoái nhẹ nhàng, Bỗng nhiên một tia lửa hy vọng vụt bùng cháy, nàng vội vã đặt Tử Lăng xuống đất, nhanh nhẹn cởi hai chiếc áo ngoài xé ra từng mảnh nhỏ, rồi nối lại thành một sợi dây dài. Với sợi dây ấy, nàng buộc chặt Tử Lăng vào lưng, rồi chọn một con đường ít dốc hơn hết, nàng dùng cả tay lẫn chân, chầm chậm trèo lên.

Vách đá đã cheo leo đầy chướng ngại, lại thêm phủ đầy rong rêu trơn như mỡ, một mình muốn vượt lên e sức trèo không nổi, đành này trên lưng nàng còn có cả một khối thịt nặng trĩu.

Nhưng dù sao nàng cũng phải tiến lên, thời gian cấp bách không cho phép nàng ngừng lại.

Sau một thời gian triệt để cố gắng, nhưng đường đi lên còn dài thăm thẳm, vừa đặt chân lên một phiến đá phủ đầy rêu, định lấy hơi để trèo lên phiến đá khác, bỗng nhiên toàn thân nàng chấn động mạnh, chân nàng rung rung, "soẹt" mảnh rêu trơn như mỡ, làm nàng trượt té ngã, kể bên nàng là một vực sâu thăm thẳm, như đang chực sẵn thân nàng và cả Tử Lăng, cứ rơi... rơi mãi.

Nàng nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.

Lạ lùng thay, khi thân hình của hai người gần làm mối cho những mảnh đá vô tình đang chực sẵn dưới đáy hố, thì một mãnh lực huyền bí đã nâng nhẹ hai người lên, rồi êm ái đặt nhẹ trên nền đá.

Từ từ mở mắt ra, Giang Thu Lăng đưa tay dụi đôi mắt, trước mặt nàng độ năm thước là một lão già hai chân đã tàn phế, ngồi trên phiến đá, đang nhìn nàng mỉm cười.

- Ô! Chữ “tình” có một mảnh lực vô biên thật, đã đầy đọa cho bao trẻ, phải chịu nhiều cảnh đau thương, khổn khổ.

Giang Thu Lăng bất giác đỏ mặt, nàng ấp úng thốt:

- Chính lão tiền bối đã cứu chúng tôi đấy ư?

Bấy giờ nàng mới nhìn kỹ lại, lão già trạc độ lục tuần, râu tóc rối bời, thoạt nom qua người ta có một ấn tượng cho rằng: lão là một gã ăn mày không hơn không kém.

Lão già bật cười lên ha hả

- Kha... kha... với việc nhỏ nhặt này có đáng là bao! Cô nương đừng mở miệng gọi ân với nghĩa! Kỳ thực ra lúc này, lão phu đã biết chắc rằng cô nương không tài nào leo lên nổi đỉnh núi rồi.

- Thì ra lão tiền bối đã đến đây từ sớm cơ à?

Lão già gạt đầu đáp:

- Đúng như thế! Thoạt nom thấy cô nương xé áo nổi dây, định trèo lên đỉnh núi, nhưng vì không muốn làm suy giảm lòng hăng hái của cô nương, cho nên lão phu không mở miệng.

Đến bây giờ Giang Thu Lăng mới nhớ sự lại trên thân nàng chỉ vồn vẹn còn một chiếc áo cánh, bất giác mặt nàng đỏ ửng lên, hai tay vội ôm lấy ngực che đậy, nàng ấp úng thốt:

- Xin thứ lỗi cho sự thất lễ này! Thưa lão tiền bối, hãy cho cháu biết qua danh tánh.

Lão già thở dài đáp:

- Lão phu họ Long tên Đại Mộc.

- Ô! Thì ra đây là Long lão bá, trên chốn giang hồ cháu đã nghe danh tánh từ lâu rồi!

Long Đại Mộc điềm nhiên mỉm cười thốt

- Cô nương tuổi hãy còn thơ, làm sao có được một kiến thức sâu rộng thế? Cái tên Long Đại Mộc này, lão phu vừa mới đổi lại chỉ vồn vẹn ba ngày thôi, trong giới giang hồ làm gì có người biết được sớm thế.

Mặt Giang Thu Lăng vụt đỏ phừng lên. Sự tăng bốc không ăn khớp này, làm nàng quá đỗi hổ thẹn.

Sau giây phút im lặng, nàng bèn đánh trống lảng mở lời sang chuyện khác:

- À này, thưa Long lão bá, một thân cô độc như lão bá lặn lội đến đây là có mục đích gì?

Long Đại Mộc mỉm cười:

- Mục đích giống như cô nương, định lên trên ấy, đừng vót vài con Lý Ngự ở trong giếng cổ sau tòa Thất Xảo Thiền Viện ấy mà!

- Nhưng lão bá có việc gì phải cần dùng đến con thần ngư ấy?

Long Đại Mộc mỉm cười đáp:

- Cô nương không thấy hai chân tàn phế của lão hay sao? Ngoại trừ con Vạn Niên Kim Lý ấy ra, trên đời này không còn thuốc nào để chữa trị cho lành được.

Đưa mắt liếc nhìn đôi chân của lão già, thiếu nữ buồn bã thốt:

- Xem ra chúng mình không còn hy vọng nữa. Với đỉnh núi sừng sững cao ngút như thế này, chúng mình làm sao lên nổi.

Lão già vội lắc đầu:

- Sự khó khăn không phải ở chỗ khó lên của đỉnh núi đâu, mà là ở nơi Liên Tâm Lão Ni đang cư trú trong Thất Xảo Thiền Viện ở trên đỉnh ấy.

Thiếu nữ nhìn trộm đôi chân của lão già tỏ vẻ kinh ngạc:

- Thế ra lão bá đã từng lên tận trên ấy rồi cơ à?

- Ồ! Lão phu lên đến tận đỉnh cả thấy là bảy lần rồi, nhưng mỗi lần lên đến đều bị lão ni ấy đánh rơi xuống hố.

- Nhưng với phương pháp nào lão bá lên đến đỉnh được?

Long Đại Mộc vừa định trả lời, thành linh một cơn gió lốc nổi lên, một bóng người như cú liệng, bay xẹt đến nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt hai người.

- o O o -